

Міністерство освіти і науки України

Державна наукова установа «Інститут модернізації
змісту освіти»

Харківський національний педагогічний університет

імені Г. С. Сковороди

Установа адукацыі «Віцебскі дзяржаўны ўніверсітэт імя П.М.
Машэрава»

Гістарычны факультэт

Кіровоградський державний педагогічний університет

імені Володимира Винниченка

Київський університет імені Бориса Грінченка

**Актуальні проблеми методики навчання
історії, правознавства та суспільствознавчих
дисциплін**

Випуск 8

Харків – 2016

у відповідності з потребами суспільства.

Джерела та література

1. Бурова Л. И. Экологическая практика учащихся начальной школы: организация и содержание // Л. И. Бурова // Начальная школа. – 2009. – №1. – С. 57 – 60.

Рассмотрены проблемы правового воспитания школьников в сфере современного развития Экологического права Украины. Исследована структура предмета отрасли Экологического права Украины, акцентировано внимание на динамичности развития общественных отношений в сфере развития Экологического права и его взаимодействия со школьниками.

Ключевые слова: *отрасль экологического права, экология, школьники, экологические отношения, защита окружающей среды, законодательство.*

The problems of legal education of schoolchildren in contemporary law ecological of Ukraine. The structure of the object field ecological law of Ukraine considered, the dynamics of social relations in the field of ecological law and its interaction with students.

Keywords: *industry environmental law, environment, schoolchildren, environmental relations, defense environment legislation*

2. Буринська Н. Досвід формування екологічної свідомості в учнів / Н. Буринська / Біологія і хімія в школі. – 2008. – С. 43 – 45.

3. Даценко Г. Екологічна освіта як аспект гуманізації шкільного навчання та виховання / Г. Даценко // Біологія. – 2007. – № 10. – С. 5-6.

Сопельняк А.С., студентка IV курсу історичного факультету Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди

ОСОБЛИВОСТІ ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВИКЛАДАЧІВ В ХХІ СТ.

Розпад СРСР, проголошення незалежності України, науково технічний прогрес дали поштовх для пошуку нової стратегії розвитку системи освіти, відбулись глобальні зміни пріоритетів та цінностей. Це дало підґрунтя для створення нових методів та принципів навчання. Велику увагу цьому питанню наділяли такі вчені: В. А. Адольф «Професійна компетентність сучасного вчителя», А. І. Кузьмінський «Післядипломна педагогічна освіта: теорія і практика», А. К. Маркова

«Психологія професіоналізму», Л. М. Митина «Психологія професійного розвитку вчителя».

Основними завданнями нашого дослідження є наступні: визначити ступінь вивчення проблеми педагогічної діяльності в літературі з педагогіки та психології на сучасному етапі; визначити особливості педагогічної діяльності викладача. Свідченням високого професіоналізму є формування викладачем педагогічних завдань на основі проблемних ситуацій в педагогічній

практиці і знаходити їх вирішення та протилежний вектор осмислення професійної та особистісної абілітації.

Сучасному викладачеві необхідно розуміти структуру педагогічної діяльності та її особливості, удосконалювати власні педагогічні вміння та навички для подальшого професійного розвитку. Викладачу необхідно спрямовувати та стимулювати роботу аудиторії на її самостійну роботу для формування нових вмінь та навичок, формувати впевненість та віру у вирішення поставлених перед ними проблем.

Н. В. Кузьміна, З. Ф. Єсарєва вбачають структуру педагогічної діяльності в таких компонентах: комунікативний, організаційний, конструктивний і дослідницький або гностичний. Автори в своїх роботах зазначають, що кожний компонент додатково потребує спеціальних вмінь та навичок. Комунікативний компонент розкриває стиль спілкування під час заняття, з колегами, студентами. Завдяки цій функції передається навчальна інформація. Організаційний компонент являє собою самоорганізацію своєї діяльності та організацію навчального процесу. Конструктивний компонент виявляється в складанні конспекту-лекції, підбору конкретного матеріалу за темою, вибору методів та форм викладання, плануванні навчальної роботи. Гностичний компонент розкриває знання та вміння викладача, які направлені на реалізацію пізнавальної діяльності,

що є основою для його професійної діяльності. Важливим аспектом цього компоненту є дослідницька діяльність.

Н.В. Кухарєв у своєму дослідженні виділяє наступні вміння: організаторський компонент (залучення до корисного для студента виду навчання), конструктивний компонент (конструктивний розподіл поданої інформації), стимулюючомотиваційний компонент (заохочення бажання вчитися), комунікативний компонент (створення оптимального мікроклімату). Специфіка діяльності вимагає від викладача постійної зміни видів роботи і, в той же час, повернення до них. Діяльність викладача має велике значення у формуванні національній свідомості і духовної культури, що є актуальним у наш час. На сучасному етапі викладач повинен поєднувати у собі роль: лектора (передавати знання), вихователя (здійснювати всебічний розвиток студента), дослідника (розробляти нові проблеми в своїй галузі), консультанта (допомагати учням орієнтуватись в розмаїтті існуючої інформації).

Викладач в даний момент виконує такі функції: інформаційна (повідомлення нової інформації), організаторська (керівник навчального процесу), трансформаційна (перетворення власних знань в знання кожного студента), орієнтовно-регулятивна (структура знань студента визначається структурою знань викладача).

Саме у процесі реалізації функцій педагогічної діяльності вирішуються такі завдання: проектування (розробка та формування цілей навчального курсу), конструювання (підбір матеріалу з урахуванням здібностей студентів), організація (використання педагогічних методів та форм в процесі навчання), соціально-психологічне регулювання (заохочення студентів до постановки проблемних питань), рефлексія (власна оцінка результативності, продуктивності учнів та саморозвиток).

У наш час перед вищими навчальними закладами стоїть нове

завдання: підготовка фахівця який здатен швидко реагувати на зміни в соціальному та економічному середовищі, адаптувати до новостворених умов власну професійну діяльність. Виконувати таке державне замовлення можуть лише професійно-мобільний професорсько-викладацький склад вищої школи. Сучасний викладач повинен володіти сукупністю знань, що дадуть йому змогу подивитися на педагогічну діяльність через призму інноваційних методів навчання.

Трихліб Ю. А.

студентка IV курсу

історичного факультету

ХНПУ імені Г. С. Сковороди

КАРИКАТУРИ НА УРОКАХ ІСТОРІЇ

У данній роботі аналізуються особливості використання карикатур в шкільному підручнику історії. Розкривається методика роботи з ними на уроках історії.

Завданням данної статті є, на основі узагальненого досвіду, розкрити методичні аспекти використання карикатур в шкільному підручнику історії в умовах дослідницького навчання.

В даний час все частіше застосовуються творчі, інноваційні підходи до викладання історії. Вони сприяють розвитку учнів. Особливий інтерес становлять нетрадиційні джерела історичної інформації. Карикатура, заснована на алегорії, є повноцінним джерелом, за допомогою якого можливо зрозуміти історичну

ситуацію та настрої людей. При роботі з нею на уроках історії в учнів створюється емоційний образ досліджуваної епохи, з'являється привід для роздумів про те чи іншому історичному періоді.

Проблемі методиці використання карикатур у структурі підручника присвячено публікації, М. В. Комарова[1] О. Пошетун[2] та ін.

Вітчизняний досвід використання карикатур у шкільних курсах історії, переважно нового і новітнього часу, зводиться до ілюстрування ними матеріалів з